

nebo telegrafu, předpokládá, že podání na místo podací zákonem stanovené skutečně došlo. Na názorech těch setrvává soud i v daném případě.

Podle cit. nálezu Boh. A 7928/29 nelze pak zaměstnavateli uložit náhradu podle § 20, došla-li přihláška, odevzdaná poště k dopravě, během třídní lhůty k pojišťovně, a jen v případě, že se tak nestalo, mohlo by ustanovení § 20 odst. 2 přijít v úvahu. O tom, že přihláška nedošla k pojišťovně, nelze však mluvit tehdy, když pošta svým orgánem pojišťovně přihlášku jako adresátu odevzdá, a ona má možnost ji přijmouti, avšak přijetí její odepře, ať již se to stane z jakéhokoli důvodu. Je tudíž nař. rozhodnutí založeno na mylném právním názoru.

Č. 12.983.

Zaměstnanci veřejní: * Skutečnou službu započitatelnou pro výměru odpočivných platů ve smyslu § 13 Předpisů o úsporných opatřeních personálních městských zaměstnanců brněnských (usnesení městského zastupitelstva z 28. února 1933 jedn. zn. 1246/13, 1) sluší rozuměti každou službu skutečně ztrávenou i v jiném služebním poměru než v tom, který předcházel službě, již se zaměstnankyně v důsledku svého provdání vzdala, pokud je pro výměru odpočivných platů započitatelná.

(Nález z 20. září 1937 č. 12.991/37.)

Věc: Aloisise K. v Brně proti rozh. městského zastupitelstva hlav. města Brna z 21. listopadu 1933 (za žal. úřad magistrátní rada Josef Mičánek) o odbytném pro provdání.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

Důvody: St-lka, definitivní úřednice zem. hlav. města Brna, provdala se 21. června 1935. Podáním z 6. října 1933 oznámila městské radě, že se vzdává dnem 31. prosince 1933, jsouc provdána, služby za odbytné podle § 13 Předpisů o úsporných personálních opatřeních podle analogie zákona č. 204/1932 Sb. Na základě tohoto prohlášení byla st-lka výměrem z 18. října 1933 podle usnesení městské rady z 13. října propuštěna koncem prosince 1933 ze služby a zároveň vyměřeno jí podle § 13 usnesení městského zastupitelstva z 28. února 1933 č. 1246/13-1 odbytné, a to tím způsobem, že za každý celý rok skutečné služby u města Brna čítáno 15% pesijní základny.

Podáním z 21. října 1933 žádala st-lka, aby jí odbytné bylo vyměřeno a vyplaceno také kvotou resultující z její skutečné služby soukromé před nastoupením služby u města Brna, t. j. od 17. února 1913 do 15. srpna 1920, za kterou byla městu Brnu převedena prémiová reserva Všeobecným pensijním ústavem. Zastupitelstvo zem. hlav. města Brna usnesením z 21. listopadu 1933 tento požadavek v pořadu stolic zamítlo.

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí řídil se nss těmito úvahami:

V daném případě je spor o výklad ustanovení § 13 Předpisů o úsporných opatřeních personálních, platných pro zaměstnance zem. hlav. města Brna na základě usnesení městského zastupitelstva z 28. února 1933 č. 1246/13-1 a vydaných k provedení a podle analogie zákona č. 204/1932 Sb. Kdežto žal. úřad stojí na stanovisku, že »skutečnou službou pro výměru odpočivných platů započitatelnou« je podle § 13 cit. Předpisů rozuměti pouze službu s k u t e č n ě ztrávenou ve službách zem. hlav. města Brna, nikoli službu skutečnou, ztrávenou v jiném poměru služebním, považuje stížnost toto stanovisko za nezákonné. Podle názoru stížnosti jest odbytné podle cit. ustanovení výměřiti podle celých roků s k u t e č n ě s l u ž b y bez rozdílu, zda byla služba konána u jednoho či více různých zaměstnavatelů, je-li jen tato doba pro výměru výslužného započitatelná. Nss dal stížnosti za pravdu.

Paragraf 13 Předpisů o úsporných opatřeních personálních městských zaměstnanců brněnských stanoví: »Vzdá-li se již provdaná nebo později se provdávší městská zaměstnankyně, podléhající regulativu úřednickému a zřízeneckému . . ., a to zaměstnankyně, jež podle dosavadních předpisů neztrácí provdáním svého dosavadního, pragmatikálního (regulativního) služebního postavení nebo nároku na plnou regulativní pensi (zaopatřovací plat), resp. nevystupuje provdáním ze služby dobrovolně, obdrží, má-li alespoň 5 roků skutečné služby pro výměru odpočivných platů započitatelných, místo případného jiného odbytného za každý celý rok takovéto služby 15% pensijní základny, nejvýše však čtyřnásobek pensijní základny jako odbytné«. Váže tedy tento předpis nárok na odbytné na dva požadavky, jež musí býti současně splněny:

1. že zaměstnankyně vykazuje alespoň 5 roků s k u t e č n ě služby a
2. že je t a t o služba pro výměru odpočivných platů započitatelná. Jen za každý celý rok t a k o v ě t o služby, t. j. služby kvalifikované způsobem právě pod 1. a 2. uvedeným, čítá se při výměře odbytného 15% pensijní základny. Pokud se týče požadavku »skutečné« služby, klade cit. předpis jedině důraz na to, aby tu byla služba skutečná, tedy v některém služebním poměru skutečně ztrávená, nikoli služba ideální (na př. válečná pololetí podle zákona č. 457/1919 Sb.), pokud je pro výměru odpočivných platů započitatelná. Že by skutečnou s l u ž b o u slušelo rozuměti jen službu ztrávenou v tom služebním poměru, z něhož zaměstnankyně v důsledku svého provdání vystupuje, v cit. předpisu § 13 výslovně stanoveno není. Sluší proto pojem »služby« vyložiti v souvislosti s celým obsahem tohoto paragrafu, příp. s ostatními ustanoveními cit. »Předpisů«. Odbytné podle ustanovení § 13 »Předpisů« se vyměřuje určitou v předpisu tom stanovenou kvotou z pensijní základny. Ustanovení § 14 cit. předpisů výslovně toto odbytné označuje za odpočivný plat a staví na roveň odpočivným platům ve smyslu §§ 7, 8, 10 a 12 cit. Předpisů. Z toho vyplývá, že odbytné ve smyslu § 13 není jen určitým relutem za dobrovolný odchod zaměstnankyně ze služebního poměru v důsledku jejího provdání, ale odpočivným platem, který se rovná odpočivným platům, na které by měl zaměstnanec zem. hlav. města Brna nárok v případě nezpůsobilosti ke službě. Ale pak sluší službu, kterou je podle předpisu § 13 podmíněn nárok zaměstnankyně

na odbytné, postaviti na roveň službě, jež je rozhodnou pro stanovení normální pensijní základny při řádných odpočivných platech městských zaměstnanců. Tou pak nemusí být jen služba ztrávená ve služebním poměru, ve kterém byla zaměstnankyně v den svého odchodu, resp. vzdání se služby z důvodu svého provdání. Sluší proto »skutečnou« službou ve smyslu § 13 Předpisů o úsporných opatřeních personálních městských zaměstnanců brněnských rozuměti každou službu skutečně ztrávenou i v jiném služebním poměru než v tom, který předcházel službě, již se zaměstnankyně v důsledku svého provdání vzdala, ovšem za předpokladu, že je započitatelná pro výměru výslužného. Je proto stanovisko žal. úřadu, vycházející od toho, že »skutečnou« službou ve smyslu § 13 Předpisů o úsporných opatřeních personálních možno rozuměti pouze službu ztrávenou st-lkou ve službách zem. hlav. města Brna, v rozporu s cit. předpisem a tedy nezákonné. Stížnost nezákonnost tuto právem vytýká. Žal. úřad veden předeslaným nesprávným právním názorem neřešil, zda je dán u st-lky předpoklad uvedený shora pod č. 2. Za tohoto stavu věci bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zákona o nss č. 164/1937 Sb., aniž bylo možno zabývat se ostatním obsahem stížnosti dovozu- jícím, že dřívější služba st-lčina ztrávená v soukromých službách je pro výměru pensijních požitků st-lčiny a také pro výměru odbytného započitatelnou.

Č. 12.984.

Vojenské věci. — Řízení správní: Min. nár. obrany, rozhodujíc o žádosti za přiznání zaopatřovacích požitků podle zákona č. 76/1922 Sb., není povinno přihlížeti z úřední moci ke skutečnostem a důkazům, kterých strana ve správním řízení neuplatnila, i když mu mohly býti známy z řízení před nss o dřívější stížnosti téže strany.

(Nález z 23. září 1937 č. 1178/35-6.)

V ě c: Josef W. v Opavě proti rozh. min. nár. obrany v Praze z 28. listopadu 1934 o vojenských zaopatřovacích platech.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Podáním z 23. března 1929 žádal st-l o přiznání vojenských zaopatřovacích platů podle zákona č. 76/1922 Sb., uváděje, že konal činnou službu od roku 1904 až do státního převratu a byl v roce 1918 bez zaopatřovacích platů a bez odbytného propuštěn. Tuto žádost doplnil podáním z 23. prosince 1929, v němž uvedl, že trpí od roku 1916 rheumatismem a plicním neduhem, kterým byl postižen za světové války, obdržel od náhradního praporu pěšího pluku č. 1 dovolenou na neurčitou dobu a podal přihlášku o přijetí do svazku československé armády v hodnosti gážisty mimo hodnostní třídy, a žádal, aby na základě toho bylo mu přiznáno odbytné a vyměřena pense podle §§ 101 až 103 zákona č. 76/1922 Sb. pro případ, že by nebyl přijat do činné služby.

Zem. voj. velitelství — intendance v Brně — výměrem z 11. prosince 1930 nevyhovělo st-lově žádosti z důvodu, že nesplnil podmínky §§ 101